

Η ΚΡΥΨΩΝΑ

Των Ηλία Βλάχου, Μαρίας Βουλιστή, Κατερίνας Διακαναστάση, Μαρίας Καρακίτσου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Α) ΑΛΕΞ: δεκαπεντάχρονος, μέτριου μήκους μαλλί, ψηλός, αδύνατος, μελαχρινός, με σκουλαρίκι, δεν έχει αποφασίσει για το φύλο του.

Β) ΓΙΑΝΝΗΣ: δεκαεπτάχρονο αγόρι γεμάτο φιλοδοξίες και όνειρα για το μέλλον. Έχει καταγωγή και από την Ελλάδα αλλά και από την Αφρική, κάτι για το οποίο δέχεται bullying. Το χρώμα του παρόλα αυτά δεν είναι το μόνο πράγμα για το οποίο δέχεται bullying. Η επιλογή επαγγέλματος του είναι κάτι το διαφορετικό και πολλοί άνθρωποι δεν το καταλαβαίνουν. Ο Γιάννης όμως αντιμετωπίζει τα πράγματα με ψυχραιμία και ανωτερότητα, καθώς είναι ένα παιδί υπομονετικό, μεγαλόψυχο και πάνω από όλα καλοσυνάτο. Σαν κάθε άνθρωπος όμως αντιμετωπίζει και κάποια προβλήματα. Η μαμά του τον έδωσε για υιοθεσία από νεογέννητο και οι άνθρωποι που των υιοθέτησαν συγκρούονται συνεχώς και δεν του δίνουν καθόλου σημασία.

Γ) ΕΛΠΙΔΑ: αδύνατη, φοράει ένα μαύρο μακρύ φούτερ και μια μαύρη φόρμα, μαύρα αθλητικά παπούτσια. Τα μαλλιά της τα έχει αφήσει κάτω και είναι ίσια. Στο αριστερό χέρι της έχει ένα μαύρο ρολόι και στο δεξί έχει ένα μαύρο μεγάλο λάστιχο.

Δ) ΜΗΤΣΟΣ: Μελαχρινός, ψηλός, γυμνασμένος, φοράει αθλητικά ρούχα, έχει έναν κολλητό, τον οποίο οι γονείς του δεν θέλουν γιατί λένε πως είναι κακή επιρροή. Ζορίζεται πολύ από τους γονείς του για να είναι πολύ καλός μαθητής – τρέχει όλη την ώρα σε φροντιστήρια (πάει μόνο και μόνο επειδή υπάρχει ένα κορίτσι που του αρέσει, η Λίντα, και για αυτό στα φροντιστήρια πάντα είναι άριστος), με αποτέλεσμα να μην έχει ελεύθερο χρόνο, μασάει συνέχεια τσίχλα, ακούει μουσική, χαρακτηριστικό είναι ότι φοράει ψηλές διαφορετικού χρώματος κάλτσες.

Σκηνικό

Εσωτερικός χώρος, καφετέρια, χαμηλωμένος φωτισμός, στη μέση ένα τετράγωνο τραπέζι με ένα κερί στο κέντρο, τέσσερις καρέκλες γύρω από το τραπέζι, πίσω υπάρχουν posters αναρτημένα στον τοίχο, ακούγεται πολύ χαμηλά rock μουσική, τα υπόλοιπα τραπέζια δε φαίνονται, σιγά σιγά υποχωρεί η φασαρία του πλήθους και επικεντρωνόμαστε στη συζήτηση των ηρώων ...

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο Γιάννης, ο Μήτσος και ο Άλεξ κάθονται στην καφετέρια και περιμένουν την Ελπίδα. Είναι σιωπηλοί και προβληματισμένοι. Τελευταία έρχεται η Ελπίδα. Πλησιάζει το τραπέζι και κάθεται μαζί τους σιωπηλή.

ΜΗΤΣΟΣ:

Βρε, καλώς την...

ΕΛΠΙΔΑ:

Καλώς σας βρήκα... Επ, τι γίνεται εδώ; Κρυψώνα το κάναμε... **(ειρωνικά, κάθεται αποφασιστικά στην καρέκλα ξεφυσώντας)**

ΑΛΕΞ:

Ας χαλαρώσουμε, chill...**(κάνει μια κίνηση με τα χέρια)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Κόφτε το!!! **(ξεφυσώντας)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Αν δε με θέλετε, φεύγω... **(κάνει μια κίνηση ανοίγοντας τα χέρια)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ρε, παιδιά... Δεν ήρθαμε εδώ για να τσακωθούμε. Πάλι τα ίδια;

ΕΛΠΙΔΑ:

Δε φταίω εγώ, στο Μήτσο πέστε τα. **(δείχνει το Μήτσο)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Σαν τη μάνα μου κι εσείς... πω, ρε φίλε... **(κοιτάζει προς τον τοίχο)**

ΑΛΕΞ:

Ας τα αφήσουμε αυτά... Δε λέτε πάλι καλά που γλιτώσαμε το διαγώνισμα;

ΜΗΤΣΟΣ:

Κι αυτός ο Βαμβακάς... έλεος! Πάλι διαγώνισμα... **(ανοίγει με απόγνωση τα χέρια)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Σιγά... άμα διαβάζαμε, κάτι θα γράφαμε.

ΑΛΕΞ:

Ναι, γι αυτό κι εσύ σήμερα την έκανες με ελαφρά...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Τίποτα δε γλιτώσαμε. Θα ξαναγράψουμε σε κάτι πιο δύσκολο... **(ξεφυσώντας)**

ΑΛΕΞ:

Καλά, αν μιλάς κι εσύ, τι να πούμε κι εμείς; **(ανοίγει τα χέρια με απόγνωση)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Καλά, αν το μάθει η μάνα μου, θα με σκοτώσει.

ΑΛΕΞ:

Όπως όλους μας. **(ανοίγει τα χέρια ξεφυσώντας)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Καλά εμένα ούτε καν ασχολούνται...

ΕΛΠΙΔΑ:

Άμα το μάθουν οι δικοί μου, θα με πρήξουν πάλι με την αδερφή μου. Το αστέρι τους.
(ειρωνικά)

ΑΛΕΞ:

Πάω για καφέδες. Τα γνωστά;

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ναι. **(έντονα καταφατικά)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Σκέτος ο δικός μου. **(εμφατική κίνηση με τα χέρια)**

ΑΛΕΞ:

Πάλι δίαιτα η στέκα; **(κοιτάζει την Ελπίδα έντονα)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Ρε, ξέφυγα, γαμώ το!

Ο Άλεξ πάει για τους καφέδες...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Είσαι με τα καλά σου; Θα χαλάσεις τον κύκλο σου; **(ξεφυσώντας με απόγνωση)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Μίλησε πάλι ο γυναικολόγος... **(ειρωνικά)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Πες τα, ρε φίλε... μ έχει πρήξει εδώ πέρα όλη την ώρα... Σαν τον πατέρα μου κι αυτός... θέλει να με ελέγχει, που πάω, με ποιους βγαίνω, τι λέω, τι τρώω, τι φοράω... κάπου ώπα λίγο!!! **(ανοίγει τα χέρια με απόγνωση)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Σιγά, μαντάμ... μόνο εσύ έχεις προβλήματα; Τρέχουμε όλη μέρα στα φροντιστήρια, δεν προλαβαίνουμε να πάρουμε ανάσα και μας τη λένε κι από πάνω...

ΕΛΠΙΔΑ:

Δε σε χαλάει εσένα. Για τη Λίντα πας στη Γνώση... **(κοιτάζει έντονα τον Μήτσο)**

Ο Μήτσος της ρίχνει άγριο βλέμμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Beef!!!

ΑΛΕΞ:

Ωπα, τι έχασα; **(κοιτάζει απορημένος το Γιάννη)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Πιάσε pop corn κι έλα, έχει show εδώ.

ΕΛΠΙΔΑ:

Ο καθένας στον κόσμο του, Χριστέ μου, δε σας αντέχω άλλο! Ο Χριστός κι η Παναγία!
(σταυροκοπιέται)

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Και ποιος σου είπε ότι αντέχουμε εμείς εσένα;

ΑΛΕΞ:

Ρε παιδιά, chill... Γλιτώσαμε το Βαμβακά και θα πλακωθούμε μεταξύ μας;

ΜΗΤΣΟΣ:

Άσε μας, ρε Λουλού!!! **(ειρωνικά)**

ΑΛΕΞ:

Άμα φας καμία ανάποδη, θα σου πω... ό,τι θέλω θα είμαι, θα φοράω ό τι γουστάρω και δε σας πέφτει λόγος... **(εκνευρισμένος)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Φτάνει! Αρκετές συγκρούσεις έχω στο σπίτι... Έρχομαι εδώ για να ξεσκάσω, να βρω κάποιον που μου φέρεται σαν πραγματική οικογένεια.

ΑΛΕΞ:

Τι πρόβλημα έχεις, στα παίρνουν όλα!!!

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ξέρεις κάτι, Άλεξ; Κάποιες φορές εύχομαι να μη με είχε δώσει ποτέ η μάνα μου κι ας μου έλειπαν πράγματα. Τουλάχιστον τότε θα μου έδιναν σημασία. **(κοιτάζει με απόγνωση τον τοίχο ξεφυσώντας)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Να χα κι εγώ τέτοιους γονείς, θα την περνούσα φίνα... I-phone, play station, adidas...**(κουνάει τα χέρια έντονα)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Και τι να λέει; Κι εγώ τα έχω αυτά, αλλά την Παναγιώτα καμαρώνουν...

Έρχεται ειδοποίηση στα κινητά των τεσσάρων παιδιών και βλέπουν ένα βίντεο. Ο Άλεξ πετάει κάτω το κινητό του εμφανώς εκνευρισμένος.

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

ΜΗΤΣΟΣ:

Πώς έγινε αυτό ; Δεν πήρες τίποτα χαμπάρι; **(Κοιτάει τον Άλεξ)**

ΑΛΕΞ:

Πλάκα μου κάνεις ; Πού να τους δω; **(εκνευρισμένος)**

Η Ελπίδα γελάει.

ΑΛΕΞ:

Είσαι ηλίθια, μωρή καριόλα;

ΕΛΠΙΔΑ:

Γιατί; Επειδή γέλασα ; Δικαίωμά μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Αρχίσαμε πάλι; **(θυμώνει και ενοχλείται)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Ε, εντάξει άμα εσένα σου φαίνεται αστείο... **(απόγνωση στο βλέμμα του)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Και εγώ, όταν περνούσα τα ίδια γελούσατε...**(κοιτάζει τον τοίχο)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Ε, εντάξει κάπου όμως όπα... **(παραίτηση και απόγνωση)**

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

ΜΗΤΣΟΣ:

Αυτό δεν θα μείνει έτσι, αύριο θα μπουκάρουμε στη Μαντά. **(αποφασιστικά)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Αποθηκεύστε το βίντεο πριν κατέβει!!! **(δείχνει το κινητό του Άλεξ)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Το 'χω. **(αποφασιστικά)**

ΑΛΕΞ:

Δεν θα αλλάξει τίποτα, να τελειώσει η χρονιά να φύγουμε... **(απόγνωση, παραίτηση)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Αυτοί θα πάρουν πόδι, δεν θα φύγουμε εμείς. **(δείχνει τον τοίχο και μετά τον εαυτό του)**

ΑΛΕΞ:

Φταίω και εγώ, είμαι απρόσεκτος... **(κοιτάζει τον τοίχο)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Δεν φταις εσύ, τα ξερά τους τα κεφάλια φταίνε...

ΑΛΕΞ:

Τες πα... ας το ξεχάσουμε... **(παραίτηση)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Πάντα αυτό γίνεται... δεν πάει άλλο. **(εκνευρισμός)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Πολλές ευκαιρίες τους δώσαμε.

ΕΛΠΙΔΑ:

Έλεος, δεν αντέχεται άλλο! Ο Χριστός και η Παναγία! **(σταυροκοπιέται)**

ΑΛΕΞ:

Έχω μάθει να ζω μ αυτό, ας το ξεχάσουμε... **(ανοίγει τα χέρια, παραίτηση)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Δε θα το συζητήσουμε άλλο. Αύριο το πρωί τα λέμε όλα στη Μαντά. **(αποφασιστικά)**

ΑΛΕΞ:

Τι να κάνει μόνη της μια διευθύντρια; **(ανοίγει τα χέρια με απόγνωση)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Αν δεν μπορεί αυτή, τότε ποιος; **(ανοίγει τα χέρια, απόγνωση, απορία)**

ΑΛΕΞ:

ΟΚ... Αλλά δεν πάω μόνος μου... **(εμφατικά)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Δεν παίζει να πας μόνος... όλοι μαζί. **(κουνάει κυκλικά τα χέρια)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Λοιπόν... αύριο παρά δέκα ραντεβού στο σχολείο. **(δείχνει το ρολόι του)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Και μέχρι αύριο τσιμουδιά **(βάζει το δείκτη του χεριού στο στόμα)** σε κανέναν **(κάνει μια κίνηση παύλας με το χέρι)**... Μέσα;

ΜΕΣΑ! (Όλοι μαζί και ηχηρά, αποφασιστικά)

ΕΛΠΙΔΑ:

Μην τυχόν και ξεχάσετε το βίντεο. Να το δει η Διευθύντρια...

ΜΗΤΣΟΣ:

Εννοείται ... και πριν το δει πρέπει να της μιλήσουμε για όλα...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Και για το χρώμα μου και για τις επιλογές μου...

ΕΛΠΙΔΑ:

Και για το σώμα μου και για τους φίλους μου...

ΆΛΕΞ:

Και για τις δικές μου επιλογές και απόψεις...

ΜΗΤΣΟΣ:

Αύριο θα τους κάνουμε ρόμπα! **(κουνάει εμφατικά τα χέρια)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Ντάξει...έχει κουράσει η όλη φάση. Έλεος! Ο Χριστός και η Παναγία!
(σταυροκοπιέται) Να πάρουν το μάθημά τους.

ΆΛΕΞ:

Θα αλλάξει όμως κάτι; Ή θα χειροτερέψει η κατάσταση;

ΜΗΤΣΟΣ:

Θα το πάμε μέχρι τέλους... Θα τους ξεσηκώσουμε όλους! **(κουνάει κυκλικά το χέρι του)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Και δεν είμαστε μόνο εμείς. **(δείχνει τους παριστάμενους)** Αν γίνει η αρχή, θα ανοίξουν τα στόματα... Θα ξεσηκωθούν. Θα τα ξεράσουν όλα!!! **(κάνει μια κίνηση παύλας με το χέρι)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Οκ, κουλάρετε. **(κουνάει τα χέρια)** Ας ηρεμήσουμε προς το παρόν και αύριο θα τα πούμε όλα.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Οι δικοί μας;

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

Κοιτάζονται μεταξύ τους σιωπηλοί

ΕΛΠΙΔΑ:

Οι δικοί μου με την καμία...

ΆΛΕΞ:

Ούτε καν. **(κοιτάζει στον τοίχο)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Χέστηκαν οι δικοί μου...

ΜΗΤΣΟΣ:

Εγώ σίγουρα! Ρε πρέπει να το μάθουν και οι δικοί σας!

ΆΛΕΞ:

Ξέχασε το! Αν είναι να το μάθουν, δεν παίζει να πω τίποτα!

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Εγώ να το πω αλλά..... μην περιμένετε τίποτα!

ΕΛΠΙΔΑ:

Εμένα δεν θα ασχοληθούν!

ΜΗΤΣΟΣ:

Γιατί;;; Τι φάση με τους γονείς σας; **(απορία)**

ΆΛΕΞ:

Πάλι θα βρουν πάτημα να με κρίνουν! Για όλα!

ΕΛΠΙΔΑ:

Ναι, but... καμία σχέση!

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Δίκιο έχει... κάνε κάτι όμως!

ΆΛΕΞ:

Δεν είναι εύκολο το ξέρετε!

ΜΗΤΣΟΣ:

Σκάσε και άκου! **(σηκώνεται απότομα και χτυπάει το χέρι)** Αν δεν τους μιλήσεις, δεν θα σε καταλάβουν ποτέ! Δεν το λέω μόνο για εσένα. για όλους σας! **(ξανά κάθεται απότομα)** Αυτό είναι πιο σοβαρό από τα κολλήματα σας. Χωρίς αυτούς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Ή τους το λέτε ή ξεγράψτε με.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Εγώ τι να τους πω ρε φίλε; Ότι με έχουν χεσμένο στο κάτω κάτω τι; Αυτοί με πήραν!

ΕΛΠΙΔΑ:

Και εγώ τι να κάνω; Εσύ δεν έχεις κανένα πρόβλημα!

ΆΛΕΞ:

Ούτε εσύ έχεις, τι μου λες τώρα!

ΕΛΠΙΔΑ:

Μπορεί εμένα οι γονείς μου να μην με κρίνουν, αλλά με συγκρίνουν!

ΆΛΕΞ:

Δηλαδή, εσύ αυτό θεωρείς πρόβλημα!

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

ΆΛΕΞ:

Οι καφέδες είναι κομπλέ;

ΕΛΠΙΔΑ:
Αφού σκέτος, κομπλέ. **(αδιάφορα)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:
Κι ο δικός μου μια χαρά.

ΜΗΤΣΟΣ: **(Καταφατικό νεύμα)**

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

ΜΗΤΣΟΣ:
Ρε, δεν το χωράει ο νους μου... να σε τραβήξουν τη ώρα που κατουράς; **(απόγνωση και θυμός)**

ΕΛΠΙΔΑ:
Καλά, πως το κατάφεραν; **(απορία)**

ΜΗΤΣΟΣ:
Εύκολα. Πέρασαν κινητό στα κρυφά, αφού οι καθηγητές δεν μπορούν να μας ψάξουν...**(κουνάει έντονα το κεφάλι)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:
Κι ο βλάκας τ ανέβασε στο δικό του λογαριασμό...

ΆΛΕΞ:
Δεν πήρα πρέφα... τελικά, ωραίος φαίνομαι... **(μειδίαμα, αυτοσαρκασμός)**

ΕΛΠΙΔΑ:
Κάτι ήξερα που γέλασα... ωραία γράφεις στο φακό...**(κοιτάζει χαμογελαστή τον Άλεξ)**

ΜΗΤΣΟΣ:
Ωπα... τι έχουμε εδώ; **(χαμογελάει με υπονοούμενα)**

ΕΛΠΙΔΑ:
Κοίτα τα δικά σου και άσε με εμένα!!! **(δείχνει τον Μήτσο)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:
Τί έγινε ρε παιδιά; Τι έχασα;;; Έλα, έλα, τα πελατάκια..... **(ειρωνικά)**

ΕΛΠΙΔΑ:
Ρε πας καλά;;; **(κοιτάζει έντονα τον Γιάννη)**

ΆΛΕΞ:
Κόφτε το! Είμαι κι εγώ εδώ! Ξεφύγαμε...

ΕΛΠΙΔΑ:
Δίκιο έχει ο Πιπερόπουλος...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ναι, κυρία Πιπεροπούλου... **(ειρωνικά και δηκτικά)**

ΆΛΕΞ:

Φτάνει όμως... Αρκετά θέματα έχω στο σπίτι... **(απόγνωση)**

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

ΕΛΠΙΔΑ:

Πες μας... Θεες; **(πιο χαμηλή η ένταση της φωνής, υποδηλώνει ενδιαφέρον)**

ΆΛΕΞ:

Από πού να αρχίσω; **(κουνάει τα χέρια με απογοήτευση)** Το ότι δε με βλέπουν ή το ότι κάνουν πως δε με βλέπουν;;;

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Γιατί οι δικοί μου ασχολούνται; Μπαίνω, βγαίνω εκεί μέσα, χεσμένο με έχουν... Μόνο οι βαθμοί και τα φροντιστήρια τους νοιάζουν...

ΜΗΤΣΟΣ:

Όλοι ίδιοι είναι... Μόστρα και τίποτα άλλο... Τι θα πει η Θεολογία, ο Χρήστος, ο Ευακής, το χωριό... Ε, αι σιχτίρ... **(κουνάει έντονα τα χέρια)**

ΆΛΕΞ:

Και νόμιζα ότι μόνο οι δικοί μου το 'χουν κάψει... **(βάζει το δείκτη του χεριού στο κεφάλι)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Κι εμένα που με βλέπουν, τι κατάφερα; Όλο η Παναγιώτα κι η Παναγιώτα... **(πιο χαμηλή η ένταση της φωνής)** Μ έπρηξαν με την Παναγιώτα... **(πιο έντονη η ένταση της φωνής)**

ΆΛΕΞ:

Ε, όχι και η καλύτερη η Παναγιώτα. Εσύ τα σπας... **(κοιτάζει έντονα την Ελπίδα και αυτή χαμογελά με συστολή)** Δε βλέπεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη;

ΕΛΠΙΔΑ:

Δε μ αρέσει έτσι όπως είμαι, έχω παχύνει... **(πιο χαμηλή η ένταση της φωνής)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Άντε, πάλι τα ίδια...

ΜΗΤΣΟΣ:

Ρε, ξεκόλλα... κομπλέ είσαι... **(κοιτάζει την Ελπίδα)**

ΆΛΕΞ: **(Χαϊδεύει την πλάτη της Ελπίδας)**

Βλέπεις; Σταμάτα να το κάνεις εαυτό στον εαυτό σου...**(πιο χαμηλή η ένταση της φωνής)**

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Τελικά, όλοι κάτι έχουμε... **(κοιτάζει τον τοίχο)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Κι εμείς καθόμαστε κι ασχολούμαστε με το μαλάκα που τράβηξε το βίντεο...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Όπως και να έχει πρέπει να τιμωρηθούν, είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Να μπει ένα φρένο. **(εμφατικά)**

ΕΛΠΙΔΑ:

Έλεος! Ο Χριστός και η Παναγία! **(σταυροκοπιέται)**

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

Εμφανίζονται οι personas των παιδιών και πέφτουν οι προβολείς επάνω τους ανά άτομο.

PERSONA ΑΛΕΞ: (μονόλογος ,κοιτάζει το κοινό, απλανές βλέμμα)

Νιώθω εγκλωβισμένος. Όλοι με κρίνουν για τις επιλογές μου, δε με καταλαβαίνουν, ούτε εγώ δεν ξέρω τι είμαι, αγόρι, κορίτσι, και τα 2, τίποτα απ' τα δύο...; Ξέρει κάποιος ποιος στα κομμάτια είμαι; Ενδιαφέρεται κανείς να μάθει; Στο σχολείο bullying φάση, στο σπίτι αδιαφορία... Στο σχολείο θέλω να είμαι αόρατος και στο σπίτι να με βλέπουν... Έχω φτάσει 100 απουσίες κι ακόμα είμαστε στα μέσα... Πώς θα την παλέψω ακόμα; Δε με βλέπουν ότι πνίγομαι; Όλοι, κι οι καθηγητές, κοιτάζουν μόνο τα πάνω πάνω... Πνίγομαι!!! **(ένταση φωνής, απόγνωση)**

PERSONA ΕΛΠΙΔΑ: (μονόλογος, κοιτάζει το κοινό, απλανές βλέμμα)

(Χειροκροτεί η persona ειρωνικά την Ελπίδα...)

Μπράβο σου, Ελπίδα! Χάνεις κάτι που θες επειδή κωλώνεις... Το σκας απ' το μάθημα γιατί δειλιάζεις να αντιμετωπίσεις τους άλλους... Λες κι αυτοί αύριο δε θα είναι πάλι εκεί... Αλήθεια, έχεις το θάρρος να τα βγάλεις από μέσα σου; Μπορείς για μια φορά να παραδεχθείς ότι είσαι όμορφη;; Αν δεν το κάνεις εσύ, πως θα το κάνει ο Άλεξ;;; Είσαι πιο δυνατή απ' την Παναγιώτα!!! Στο τέλος η Ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία...**(κουνάει το κεφάλι)**

PERSONA ΓΙΑΝΝΗ: (μονόλογος, κοιτάζει το κοινό, απλανές βλέμμα)

Πως τα κατάφερα έτσι; Την κοπάνησα απ' το μάθημα και θα με κράζουν, την έβαψα... Αλλά δεν άντεχα να είμαι πάλι το φυτό... Στο κάτω κάτω αυτό θέλω να γίνω, μαγκιά μου... **(κουνάει έντονα τα χέρια)** Γεωργακόπουλος 2... Θα ανοίξω το πιο μπάνικο ιατρείο και θα έχω πολλές γκόμενες... Και δε θα έχω ανάγκη την κυρά Κοκόνα και τον κυρ Πανορμίτη... Ας φαγωθούν κι ας με παρατήσουν στην ησυχία μου... **(κουνάει το κεφάλι)**

PERSONA ΜΗΤΣΟΥ: (μονόλογος, κοιτάζει το κοινό, απλανές βλέμμα)

(κοιτάζει υποτιμητικά τις άλλες personas με τα χέρια στις τσέπες)

Τι κάνω εγώ μ αυτούς; Το φυτό, τη θείτσα, τη Λουλού... **(δείχνει)** Ξύπνα **(σκουντάει τον κανονικό ήρωα)**! Εσύ δεν είσαι για τέτοια, bro... Για ποιο λόγο την έκανες εσύ απ' το μάθημα;;; Τι είσαι, ο ψυχολόγος τους; Αμάν... Το σχολείο πάντα σκληρό ήταν, και τί να λέει...; Πω, ρε φίλε... Γουστάρω...**(τρίβει τα χέρια του, χαμογελάει πονηρά)** Θα τους φέρω πάλι όλους στα άκρα... Και θα πέσει και το γκομενάκι...

ΠΑΥΣΗ (ήχος αναλογίου, δέκα δευτερόλεπτα)

Αποχωρούν οι personas αφού σβήσουν οι προβολείς, οι ήρωες είναι σκεφτικοί...

ΕΛΠΙΔΑ:

Πολλή ησυχία έπεσε...**(χαμηλόφωνα)**

ΜΗΤΣΟΣ:

Λοιπόν... εγώ το διαγώνισμα το έχασα, επιστρέφω... Μην πάρει η Νικολαΐδου και τη μάνα μου τηλ...**(κάνει το σήμα του τηλεφώνου με το χέρι, το πλησιάζει στο κεφάλι)**

ΓΙΝΝΗΣ:

Και στην Πρασουλίδη δεν παίζει Β.Π. **(χαμηλόφωνα)**

ΆΛΕΞ:

Άντε, σηκωνόμαστε... Πάμε και βλέπουμε... Αύριο δεν ξέρω αν πρέπει να τα βάλουμε με τους άλλους... **(χαμηλόφωνα)**

(Σηκώνονται από το τραπέζι, παίρνουν τα πράγματά τους κι αποχωρούν)

ΤΕΛΟΣ